

suuri – – [temppelein] siunausten saamiseksi” (Thomas S. Monson, ”Pyhä temppeleli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 92).

Yhdistyneen kuningaskunnan kahden punnan kolikon sivureunaan on kaiverrettu sanat ”Seisomme jättiläisten harteilla”. Kun ajattelen suurenmoisia pioneeriesi-isiämme, minusta tuntuu, että me *kaikki* seisomme jättiläisten harteilla.

Vaikka kertamani muistutus oli Robert Harrisin kirjeestä, uskon, että lukemattomat esi-isät lähettäisivät saman viestin lapsilleen ja lastenlapsilleen: Ensiksi, me emme saa unohtaa temppeleissä saamiamme kokemuksia emmekä saa unohtaa niitä lupauksia ja siunauksia, joita me jokainen saamme temppelein ansiosta. Toiseksi, me emme saa unohtaa, että meitä johtaa Jumalan profeetta.

Todistan, että meitä *johtaa* Jumalan profeetta. Herra palautti kirkkonsa myöhemmin aikoina profeetta Joseph Smithin kautta, emmekä saa unohtaa, että meitä on johtanut Jumalan profeettojen keskeytymätön ketju Josephista Brighamiiin ja kautta jokaisen seuraavan kirkon presidentin tämänhetkiseen profeettaamme Thomas S. Monsoniin asti. Minä tunnen hänet, minä kunnioitan häntä ja minä rakastan häntä. Todistan, että hän on Herran profeetta maan päällä tänä päivänä.

Sydämeni toive on, että yhdessä lasteni ja lastenlasteni kanssa me kunnioitamme vanhurskaiden esisiemmen perintöä – noiden uskolisten mormonipioneerien, jotka olivat halukkaita laskemaan kaiken alttarille uhriksi ja turvaksi Jumalansa ja uskonsa puolesta. Rukoilen, että meistä jokainen elää lujana siinä uskossa, jota vanhempamme ovat vaalineet. Jeesusuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin L. Tom Perry

kahdentoista apostolin koorumista

Osoitamme uskollisuutemme kuuliaisuudella

Kuuliaisuus on – – merkki uskostamme kaikkein korkeimman auktoriteetin, Jumalan, viisauteen ja voimaan.

Perheillat, joita sisar Perry ja minä olemme pitäneet maanantai-iltaisina, ovat yhtäkkiä kasvaneet suuremmiksi. Minun veljeni, hänen tyttärensä, Barbaran veli sekä sisarentyttäreni aviomiehensä kanssa ovat muuttaneet taloyhtiöömme. Se on ainoa kerta poikavuosiensa jälkeen, kun minulla on ollut onni asua lähellä sukulaisiani. Tuolloin meidän perheemme asui samassa korttelissa, jossa oli monia sukulaisia äitini puolelta. Isoisä Sonne asui pohjoisenpuoleisessa naapuritalossa ja Emma-täti etelänpuoleisessa. Korttelin eteläisellä puolella asui Josephine-täti, kun taas Alma-enon koti oli korttelin itäpuolella.

Poikavuosiinani olimme päivittäin tekemisissä sukulaistemme kanssa hetkinä, jolloin teimme työtä, pelasimme ja juttelimme keskenämme. Emme voineet tehdä kovin paljon koiruuksia äitiemme kuulematta niistä hyvin nopeasti jälkikäteen. Nykyään maailmamme on erilainen – useimpien sukulaiset asuvat kaukana toisistaan. Vaikka he asuisivatkin melko lähellä, he eivät useinkaan asu aivan

naapurissa. Olen kuitenkin sitä mieltä, että lapsuuteni ja nykytilanteeni muistuttavat taivasta, kun rakkaat sukulaiset asuvat niin lähellä toisiaan. Se muistuttaa minua jatkuvasti perheyksikön iankaikkisesta luonteesta.

Minulla oli varttuessani erityinen suhde isoisääni. Minä olin esikoispoika perheessä. Talvella loin lumet jalkakäytäviltä ja kesällä huolehdin nurmikoista kotipihallani, isoisäni pihalla ja kahden tätini pihoilla. Isoisä istui tavallisesti talonsa etukuistilla, kun leikkasin hänen nurmikkoa. Kun olin saanut työn tehtyä, minulla oli tapana istua rappusilla juttelemassa hänen kanssaan. Vaalin noita tuokioita kallisarvoisina muistoina.

Eräänä päivänä kysyin isoisältäni, kuinka voisin tietää, teenkö aina oikein, kun elämässä on niin monia valinnanmahdollisuuksia. Tavalliseen tapansa isoisä vastasi kertomalla minulle esimerkin elämästä maatilalla.

Hän opetti minulle, kuinka hevosvaljakko totutetaan työskentelemään yhdessä. Hän selitti, että valjakon täytyy aina tietää, kuka määrää. Yksi tärkeistä

keinoista hallita ja ohjata hevosta on valjaiden ja suitsien käyttäminen. Jos yksi valjakon hevosista luulee, ettei sen tarvitse totella ajuria, valjakko ei tule koskaan vetämään ja toimimaan yhdessä niin hyvin kuin se voisi.

Tutkitaanpa nyt opetusta, jonka isoisäni antoi minulle tämän esimerkin avulla. Kuka on hevosvaljakon ajuri? Isoisäni mielestä se on Herra. Hän on se, jolla on tavoite ja suunnitelma. Hän myös kouluttaa ja kokoaa hevosvaljakon, yksi hevonen kerrallaan. Ajuri tietää parhaiten, ja ainoa tapa, jolla hevonen voi tietää tekevänsä aina oikein, on olla kuuliainen ja noudattaa ajurin ohjeita.

Mitä isoisäni vertasi valjaisiin ja suitsiin? Uskoin silloin kuten nytkin, että isoisäni opetti minua noudattamaan Pyhän Hengen kehotuksia. Hän näki mielessään valjaat ja suitset, jotka olivat hengellisiä. Kuuliainen, hyvin koulutettuun valjakkoon kuuluva hevonen ei tarvitse juuri muuta kuin ajurin antaman kevyen nykäisyn tehdäkseen täsmälleen sen, mitä ajuri haluaa sen tekevän. Tuo kevyt nykäisy vastaa sitä hiljaista, vienoa ääntä, jolla Herra puhuu meille. Kunnioituksesta

tahdonvapauttamme kohtaan se ei ole koskaan kova, voimakas kiskaisu.

Miehet ja naiset, jotka eivät piittaa Hengen lempeistä kehotuksista, joutuvat usein tuhlaajapojan tavoin oppimaan tottelemattomuuden ja riehakkaan elämän luonnollisista seurauksista. Vasta noiden luonnollisten seurausten nöyryyttämänä tuhlaajapoika ”meni itseensä” ja kuuli Hengen kuiskaukset, jotka kehottivat häntä palaamaan isänsä luo (ks. Luuk. 15:11–32).

Niinpä isoisäni opetti minulle, että minun tuli aina olla valmis kuulemaan Hengen lempeää kehotusta. Hän opetti minulle, että tulisin aina saamaan sellaisen kehotuksen, jos ikinä poikkeaisin kurssista. Enkä koskaan syyllistyisi vakavampiin rikkomuksiin, jos antaisin Hengen ohjata minua päätöksissäni.

Kuten kohdassa Jaak. 3:3 sanotaan: ”Jos panemme suitset hevosen suuhun, me saamme sen tottelemaan itseämme ja voimme ohjata koko hevosta.”

Meidän täytyy olla herkkiä tunteaksemme hengelliset suitsemme. Heti kun Mestari vähänkin nykäisee, meidän tulee olla halukkaita muuttamaan

suuntaamme täysin. Menestyäksemme elämässä meidän on opetettava henkeämme ja kehoamme työskentelemään yhdessä kuuliaisina Jumalan käskyille. Jos kuuntelemme Pyhän Hengen lempeitä kehotuksia, se voi yhdistää henkemme ja kehomme olemaan yhtä tarkoituksessa, joka johdattaa meidät takaisin iankaikkiseen kotiimme asumaan iankaikkiseen taivaallisen Isämme kanssa.

Kolmannessa uskonkappaleessamme meille opetetaan kuuliaisuuden tärkeyttä: ”Me uskomme, että koko ihmiskunta voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia.”

Sellainen kuuliaisuus, jota isoisäni kuvaili valjakoesimerkissään, edellyttää myös erityistä luottamusta – nimitäin ehdotonta uskoa valjakon ajuriin. Isoisäni minulle antama opetus viittasi siis myös evankeliumin ensimmäiseen periaatteeseen – uskoon Jeesukseen Kristukseen.

Apostoli Paavali opetti: ”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr. 11:1). Sitten Paavali esitti esimerkkejä Abelista, Henokista, Nooasta ja

Abrahamista opettaakseen uskoa. Hän keskittyi kertomukseen Abrahamista, sillä Abraham on uskollisten isä:

”Usko sai Abrahamin tottelemaan Jumalan kutsua ja lähtemään kohti seutuja, jotka Jumala oli luvannut hänelle perintömaaksi. Hän lähti matkaan, vaikka ei tiennyt, minne oli menossa.

Koska hän uskoi, hän asettui muukalaisena luvattuun maahan. – –

Koska Abraham ja Saara uskoiivat, he kykenivät saamaan jälkeläisen, vaikka Saara oli hedelmätön ja heidän aikansa jo oli ohi. Abraham piti lupauksen antajaa luotettavana.” (Hepr. 11:8–9, 11.)

Tiedämme, että Abrahamille ja Saaralle oli luvattu, että poikansa Iisakin kautta he saisivat jälkeläisiä ”yhtä suuren määrän kuin on taivaalla tähtiä, yhtä luvuttoman joukon kuin on meren rannalla hiekkajyväsiä” (ks. jae 12; ks. myös 1. Moos. 17:15–16). Sen

jälkeen Abrahamin uskoa koeteltiin tavalla, jota useimmat meistä pitäisivät käsittämättömänä.

Olen pohtinut kertomusta Abrahamista ja Iisakista monia kertoja, enkä vielääkään usko täysin ymmärtäväni Abrahamin uskollisuutta ja kuuliaisuutta. Voin ehkä kuvitella, kuinka hän varhain eräänä aamuna pakkasi uskollisesti tavaroitaan ennen matkaanlähtöä. Mutta kuinka hän kykeni astelemaan poikansa Iisakin vierellä yli kolmen päivän ajan matkalla Morian vuoren juurelle? Kuinka he saivat kannettua polttopuut vuorelle? Kuinka hän rakensi alttarin? Kuinka hän sitoi Iisakin ja laski tämän alttarille? Kuinka hän selitti pojalle, että tämä olisi se uhri? Ja kuinka hänellä oli voimaa kohottaa veitsi surmataksseen poikansa? Abrahamin usko antoi hänelle voimaa noudattaa Jumalan ohjeita täsmällisesti siihen ihmeelliseen hetkeen asti, jolloin enkeli huusi

taivaasta ja ilmoitti hänelle, että hän oli läpäissyt tuskallisen koetuksensa. Sen jälkeen Herran enkeli toisti Abrahamin liiton lupauksen.

Ymmärrän, että haasteet, jotka liittyvät kuuliaisuuteen ja siihen, että uskoo Jeesukseen Kristukseen, ovat joillekuille vaikeampia kuin toisille. Minulle on kertynyt sen verran kokemusta, että tiedän, että hevoset voivat olla luonteeltaan hyvin erilaisia ja siksi joitakin hevosia on joko helpompi tai vaikeampi kouluttaa ja että ihmisten väliset eroavuudet ovat vielä paljon suurempia. Jokainen meistä on Jumalan poika tai tytär, ja meillä on ainutlaatuinen kuolevaisuutta edeltävä ja kuolevaisuuden aikainen kertomuksemme. Siitä johtuen yhden koon ratkaisuja on hyvin harvoja. Niinpä ymmärrän täysin, että elämän luonteen kuuluu oppiminen yrityksen ja erehdyksen kautta ja, mikä tärkeintä, jatkuva tarve parannukseen, joka on evankeliumin toinen periaate.

On kyllä totta, että isoisäni elinikäni elettiin yksinkertaisempaa aikaa, etenkin mitä tulee valintoihin oikean ja väärän välillä. Vaikka jotkut hyvin älykkäät ja oivaltavat ihmiset saattavat uskoa, että meidän monimutkaisempi aikamme vaatisi entistä monimutkaisempia ratkaisuja, en usko lainkaan heidän olevan oikeassa. Olen ennemminkin sitä mieltä, että nykyajan monimutkaisuus vaatii yksinkertaisempaa otetta, sellaista kuin vastaus, jonka isoisäni antoi vilpittömään kysymykseeni siitä, kuinka tunnistaisin eron oikean ja väärän välillä. Tiedän, että se, mitä tarjoan tänä päivänä, on yksinkertainen kaava, mutta voin todistaa siitä, kuinka hyvin se toimii omalla kohdallani. Suosittelen sitä teille ja jopa haastan teidät koettelemaan sanojani. Jos teette sen, lupaan, että ne johdattavat teidät selkeisiin valintoihin, kun teitä pommitetaan vaihtoehdoilla, ja ne

johdattavat yksinkertaisiin vastauksiin kysymyksissä, jotka saavat oppineet ja itseään viisaana pitävät ymmälle.

Ajattelemme liian usein, että kuuliaisuus on passiivista korkeamman auktoriteetin käskyjen tai määräysten noudattamista ilman omaa ajattelua. Itse asiassa kuuliaisuus on parhaimmillaan merkki uskostamme kaikkein korkeimman auktoriteetin, Jumalan, viisauteen ja voimaan. Kun Abraham osoitti vankkumatonta uskollisuuttaan ja kuuliaisuuttaan Jumalalle silloinkin kun häntä käskettiin uhraamaan poikansa, Jumala pelasti hänet. Samalla tavoin kun me osoitamme uskollisuutemme olemalla kuuliaisia, Jumala pelastaa meidät lopulta.

Ne, jotka luottavat pelkästään itseensä ja noudattavat vain omia mielihalujaan ja viettimyksiään, ovat todella rajoitettuja verrattuina niihin, jotka seuraavat Jumalaa ja saavat osansa Hänen oivalluksistaan, voimastaan ja lahjoistaan. On sanottu, että omaan napaansa tuijottava ihminen ei näe kovin kauas. Tinkimätön, ennakoiva kuuliaisuus on kaikkea muuta kuin heikkoa tai passiivista. Se on keino, jonka avulla julistamme uskovamme Jumalaan ja tulemme kelvollisiksi saamaan taivaan voimat. Kuuliaisuus on valinta. Se on valinta oman rajallisen tietämyksemme ja voimamme sekä Jumalan rajattoman viisauden ja kaikkivoipaisuuden välillä. Isoisäni minulle antaman opetuksen mukaan voimme valita sen, että ikään kuin tunnemme suussamme hengelliset suitset ja noudatamme ajurin ohjeita.

Tulkaamme Abrahamin liiton ja hänen jälkeläistensä perillisiksi uskollisuutemme ansiosta ja ottamalla vastaan palautetun evankeliumin toimitukset. Lupaan teille, että iankaikkisen elämän siunaukset odottavat jokaista, joka on uskollinen ja kuuliasinen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Lawrence E. Corbridge
seitsemänkymmenen koorumista

Profeetta Joseph Smith

Ilmoitukset, joita vuodatettiin Joseph Smithille, vahvistavat, että hän oli Jumalan profeetta.

Ensimmäinen näky

Nuori poika lukee Raamattua, ja hänen silmänsä pysähtyvät yhteen erityiseen kirjoitusten kohtaan. Tämä on hetki, joka on muuttava maailman.

Hän haluaa kovasti tietää, mikä kirkko voi johtaa hänet totuuteen ja pelastukseen. Hän on kokeillut lähestulkoon kaikkea muuta, ja nyt hän kääntyy Raamatun puoleen ja lukee nämä sanat: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.”¹

Hän mietiskelee niitä yhä uudelleen. Pimeyden läpi työntyy ensimmäinen valon pilkahdus. Onko tämä se vastaus – keino päästä pois hämmennyksen ja pimeyden keskeltä? Voiko

se olla näin yksinkertaista? Kysyä Jumalalta, niin Hän vastaisi? Lopulta hän päättää, että hänen on pyydetävä Jumalalta tai jäätävä ikuisesti pimeyteen ja ymmälle.

Ja vaikka hän onkin hyvin halukas, hän ei ryntää hiljaiseen nurkkaan ja latele kiireistä rukousta. Hän on vasta 14-vuotias, mutta vaikka hänellä onkin kiire tietää, hän ei ole hätäinen. Tämä ei saa olla vain mikä tahansa rukous. Hän päättää, mihin hän menee ja milloin hän yrittää pyytää. Hän valmistautuu puhumaan Jumalalle.

Ja sitten tuo päivä koittaa. On kuu- niin, kirkkaan päivän aamu aikaisin keväällä 1820.² Hän kävelee yksin läheisen metsän hiljaisuuteen, häntä ympäröivien puiden katveeseen. Hän tulee paikalle, johon hän on aikaisemmin suunnitellut menevänsä. Hän polvistuu ja kertoo sydämensä toiveet.

Hän kuvailee, mitä seuraavaksi tapahtui:

”Minä näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkkaamman, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.

– – Valon levätessä päälläni näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista:

